

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **29 listopada 2012 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Urszula Kocylowska
	Sędziowie:	SSA Marta Pańczyk-Kujawska (spr.) SSA Roman Skrzypek
	Protokolant	sekr. sądowy Anna Kuźniar

po rozpoznaniu w dniu **29 listopada 2012 r.**

na rozprawie

sprawyz wniosku **K. M.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji wniesionej przez wnioskodawcę

od wyroku **Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu**

z dnia **10 lipca 2012 r.** sygn. akt **III U 1119/11**

oddala apelację

Sygn. akt III AUa 859/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. decyzją wydaną 3 października 2011r. odmówił K. M. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres. Za podstawę wydania decyzji tej treści uznano wynik badania przeprowadzonego przez komisję lekarską ZUS, która orzeczeniem wydanym 12 września 2011r. ustaliła, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

W podstawie prawnej rozstrzygnięcia zawartego w decyzji organ rentowy przywołał art. art. 57 i 12 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W odwołaniu skierowanym do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu, od powyższej decyzji, K. M. naprowadził, że jest ona dla niego krzywdząca, dalej podał, że od czasu kiedy doznał złamania „ręki w barku”, co miało miejsce 21 marca 2008r. jest ona nadal niesprawna, i pomimo rehabilitacji w przyszłości nie rokuje odzyskania pełnej sprawności. Dalej podał, że pozostaje w leczeniu w poradni reumatologicznej, kardiologicznej, a ostatnio psychologicznej. W końcowym fragmencie odwołania naprowadził, że odmowa przyznania przez organ rentowy, świadczenia rentowego na dalszy okres spowodowała, że aktualnie pozostaje bez środków do życia, z uwagi na niemożność podjęcia pracy zarobkowej w dotychczas wykonywanym zawodzie.

Odwołanie nie formułuje wniosków.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, w uzasadnieniu podnosząc tę samą argumentację, która legła u podstaw zaskarżonej decyzji, dodatkowo jedynie podając, że odwołujący był uprawniony do świadczenia rentowego z tytułu częściowej niezdolności do pracy do 31 sierpnia 2011r.

Rozpoznając odwołanie Sąd I instancji przeprowadził dowód z opinii dwu biegłych lekarzy sądowych, specjalistów z zakresu neurologii oraz ortopedii na okoliczność oceny stanu zdrowia odwołującego i ustalenia, czy uzasadnia ona nadal uznanie wnioskodawcy za co najmniej częściowo niezdolnego do pracy, określenia jej charakteru i daty ponownego powstania.

Biegli stwierdzili u badanego złamanie śródstawowe górnej nasady kości ramiennej lewej, zagojone po leczeniu operacyjnym (łącznik metalowy został usunięty w październiku 2010r.). Dalej podali, że dysfunkcja czynnościowa

i odczyn bólowy stawu barkowego zmniejszył się po zastosowaniu, w okresie ostatnich dwu lat rehabilitacji ambulatoryjnej. Jako choroby współistniejące biegli wymienili otyłość, stabilną chorobę wieńcową serca, nadciśnienie tętnicze bez zmian narządowych, chorobę zwyrodnieniową stawu biodrowego prawego z niewielkim ograniczeniem ruchu i dyskretnym utykaniem, chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa i osteoporozę. W ocenie biegłych, w stanie zdrowia wnioskodawcy nastąpiła poprawa stwarzająca możliwość podjęcia przez niego pracy, zarówno w wyuczonym, jak i ostatnio wykonywanym zawodzie. Stan zdrowia badanego nie powoduje jego niezdolności do pracy. W ostatnim fragmencie opinii biegli podali, że zgadzają się z oceną stanu zdrowia badanego dokonaną w postępowaniu przed organem rentowym, a także przez lekarza konsultanta specjalistę z zakresu ortopedii.

Opinia powyższa została doręczona stronom (zwrotne poświadczenie odbioru

k. 13 – 14 akt).

K. M. w piśmie procesowym skierowanym do Sądu I instancji

21 marca 2012r. sformułował pod adresem opinii zarzuty, kierując je w szczególności do biegłego oceniającego stan jego narządu ruchu tj. specjalisty z zakresu ortopedii. W związku z treścią tychże zarzutów Sąd I instancji na rozprawie 15 maja 2012r. wydał postanowienie o uzupełnieniu postępowania dowodowego, poprzez zobowiązanie opiniodawców do odniesienia się do treści zgłoszonych przez odwołującego zarzutów.

Biegli w opinii uzupełniającej wydanej 21 maja 2012r. w całości podtrzymali stanowisko wyrażone w pierwotnej opinii, stwierdzając jednoznacznie, że wnioskodawca w aktualnym stanie zdrowia, po przebyciu dwuletniej rehabilitacji może wykonywać prace w charakterze elektronika.

Opinia powyższa została doręczona stronom (zwrotne poświadczenie odbioru k. 30 – 31).

Wnioskodawca, również do uzupełniającej opinii zgłosił zarzuty w piśmie skierowanym do Sądu I instancji 27 maja 2012r., które następnie podtrzymał na rozprawie 10 lipca 2012r.

Wyrokiem wydanym 10 lipca 2012r. Sąd I instancji oddalił odwołanie. W uzasadnieniu wskazał, w pierwszej kolejności na niekwestionowane przez strony okoliczności dotyczące daty urodzenia wnioskodawcy (...) jego wykształcenia, zawodu i ostatnio wykonywanej pracy (Huta (...) S.A.

w charakterze elektronika).

W dalszej kolejności Sąd wskazał kolejno na składane przez wnioskodawcę wnioski o rentę, a także wydany w jego sprawie wyrok przez Sąd Okręgowy

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu do sygn. III U 1153/09 -

w oparciu o który organ rentowy przyznał na jego rzecz prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy na okres od 7 września 2009 – 31 sierpnia 2011r. Następnie przedstawił wyniki toczącego się przed stroną pozwaną postępowania w sprawie wnioskodawcy w związku ze zgłoszeniem przez niego ostatniego wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy (z daty 14 lipca 2011). Dalej streścił opinię wydaną przez biegłych, a także jej uzupełnienie, które to dowody uznał za w pełni miarodajne i na ich podstawie ustalił, że odwołujący aktualnie nie jest osobą co najmniej częściowo niezdolną do pracy, czym nie spełnia wymogu jaki zawiera art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, co oznacza że nie może skutecznie ubiegać się o prawo do świadczenia rentowego.

Powyższe legło u podstaw ustalenia o niezasadności złożonego przez wnioskodawcę odwołania , które w takiej sytuacji musiało ulec oddaleniu.

W podstawie prawnej rozstrzygnięcia zawartego w wyroku Sąd powołał, poza przepisem prawa materialnego, art. 477¹⁴ §1 kpc.

Wyrok powyższy apelacją do Sądu II instancji zaskarżył K. M.. Apelacja w istocie sprowadza się do powtórzenia argumentacji zawartej w odwołaniu i kolejnych pismach skierowanych do Sądu I instancji zawierających zarzuty, tak do pierwotnej opinii jak i jej uzupełnienia. Apelujący podnosi bowiem, że nie pracował „jako typowy elektronik” lecz naprawiając maszyny numeryczne na hali produkcyjnej i aktualnie w wykonywaniu tego rodzaju zatrudnienia stoi na przeszkodzie stan jego kończyny górnej lewej, który to pomimo stosowanej rehabilitacji ulega pogorszeniu , skutkując również dysfunkcją kręgosłupa.

Apelacja nie formułuje wniosków.

Sąd II instancji zważył co następuje:

Apelacja jest nieuzasadniona i dlatego podlega oddaleniu.

Zaskarżony bowiem wyrok zawiera trafne i odpowiadające prawu rozstrzygnięcie, zaś w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie występują przesłanki zaskarżenia mogące wyrok ten wzruszyć, w szczególności te które ze względu na treść przepisu art. 378 kpc Sąd II instancji ma na uwadze z urzędu.

Sąd I instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, którego celem było ustalenie, czy odwołujący K. M. jest nadal co najmniej częściowo niezdolny do pracy, zaś zebrane dowody, w tym zasadniczy w sprawach tego rodzaju dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych, właściwie ocenił w ramach przysługującego mu w tym względzie uprawnienia przewidzianego w art. 233 §1 kpc.

Podzielając konkluzję opinii, tożsamą z tą jaką zawiera jej uzupełnienie, o braku niezdolności do pracy wnioskodawcy, Sąd I instancji miał przy tym na względzie wszelkie możliwe kryteria oceny tego dowodu, które przemawiały za przyjęciem jego wiarygodności.

Na wstępie przyjdzie stwierdzić, że biegli dysponowali wiadomościami specjalistycznymi, niezbędnymi do stwierdzenia okoliczności mających istotne znaczenie dla sprawy, ich dobór uwzględniał występujące u skarżącego schorzenia, a wydanie opinii poprzedziła wnikliwa analiza dokumentacji lekarskiej z przebiegu jego leczenia, przeprowadzony z nim wywiad oraz wynik badania przedmiotowego.

Reasumując tut. Sąd orzekający, stwierdza iż Sąd I instancji dokonał wyjaśnienia wszystkich istotnych w sprawie okoliczności, dotyczących stanu zdrowia wnioskodawcy, jak również wskazał właściwe podstawy wyprowadzonych wniosków. Powyższe, stanowić musi o uznaniu omawianego dowodu z opinii biegłych za zupełny i fachowy, co oznaczać z kolei musi podzielenie, także konkluzji opinii o braku niezdolności skarżącego do pracy.

Za wiarygodnością dowodu z opinii biegłych lekarzy sądowych przemawia również zgodność orzecznicza w ocenie stanu zdrowia skarżącego, tak z postępowania toczącego się przed organem rentowym, jak i sądowego.

Sugestia skarżącego wynikająca, tak z treści pism procesowych kierowanych do Sądu I instancji zawierających zarzuty do opinii, jak i z samej apelacji, że wykonywana przez niego ostatnio praca w (...) SA, jest pracą wyłącznie fizyczną i w związku z tym opinia biegłych lekarzy sądowych, odnosząca się w inny sposób do tej wykonywanej przez niego pracy jest nieprawidłowa, - w ocenie tut. Sądu jest nieuprawniona.

Przedłożony bowiem do akt dokument o nazwie „karta stanowiska pracy” zalegająca na (k. 34 – 35 akt) nie potwierdza tej sugestii.

Przyjdzie zwrócić uwagę, iż zasadniczym wskazywanym przez wnioskodawcę, schorzeniem – jest schorzenie natury ortopedycznej, które jest wynikiem przebytego złamania górnej nasady kości ramiennej.

To właśnie schorzenie dało podstawę, po okresie pobierania świadczenia rehabilitacyjnego – uzyskania uprawnienia do świadczenia rentowego z tytułu częściowej okresowej niezdolności do pracy (na dwa lata), które to zostało przyznane wnioskodawcy z mocy wydanego w jego sprawie przez Sąd Okręgowy

w Tarnobrzegu wyroku 16 lutego 2010r.

Przypomnieć w tym miejscu wypadnie, że świadczenie to miało charakter okresowy, co oznaczało już w dacie jego przyznania, występowanie rokowania do odzyskania zdolności do pracy. Biegli jednoznacznie stwierdzili, że przeprowadzona rehabilitacja, dała pozytywny efekt, sprowadzający się do usprawnienia lewej kończyny górnej po usunięciu łącznika metalowego, co nastąpiło w październiku 2010r.

W istocie przyjdzie zauważyć, iż apelacja wnioskodawcy stanowi jedynie nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji o braku przesłanek do przyznania na jego rzecz uprawnienia do dochodzonej renty na dalszy okres.

Końcowo przyjdzie stwierdzić, że subiektywne odczucia skarżącego nie poparte obiektywnymi wynikami badań nie mogą stanowić podstawy do uwzględnienia odwołania.

Końcowo, tut. Sąd orzekający zauważa, że wnioskodawca zarówno w odwołaniu, jak i w apelacji podnosi, iż jest pacjentem poradni psychologicznej i psychiatrycznej. Do wniosku jednak zgłoszonego w organie rentowym 14 lipca 2011r. jak i w postępowaniu sądowym, dokumentacja potwierdzając tenże fakt nie została dołączona.

W świetle wyżej naprowadzonych okoliczności apelacja nie mogła odnieść pożądanego skutku, a to wobec braku podstaw, zarówno faktycznych jak

i prawnych do jej uwzględnienia, dlatego orzeczono jak w wyroku w oparciu

o przepis art. 385 kpc.

Zarządzenie:

1. (...)

2. (...)